

ter dal prednost delu z mladimi in vzgoji ter izobraževanju. Ustanovil je izletniško-vodniški odsek. Poleg planinske šole za mlajše člane je PD Velenje pričelo izvajati še planinsko šolo za odrasle. Jože je še član predsedstva Savinjskega meddruštvenega odbora, od leta 1998 tudi član upravnega odbora PZS.

Z izjemno vitalnostjo in svežino njegovega duha, ki se ne pusti vkleiniti v kakršne koli sponse, ga kot poprej vodi navdušenje in zadovoljstvo nad opravljenim delom. Miselnost odprtost mu daje zagnanost, ki jo vsi občudujemo, in mu hkrati omogoča pozitivno naravnost. To je tudi eden od razlogov, da nam je človeška podoba jubilanta tako blizu in nas potrjuje v prepričanju, da je svoje dosedanje življenje izpolnil z resnim in zavzetim pedagoškim in vsestranskim organizacijskim ter profesionalnim delom, ki je obrodilo bogate sadove.

Množica planinskih znancev, nekdanjih tečajnikov in, verjamem, tudi drugih, ki so se srečevali pretekla leta z njim, mu želi, da bo še dolgo lahko hodil po planinskih poteh ter smučal in da mu veselja do dela v planinski organizaciji na bo zmanjkalo. Dragi Jože – iskrene čestitke, vse dobro in srečno! (Danilo Škerbinek)

Franci Vesel, sedemdesetletnik

Franci Vesel je konec avgusta na Viru pri Domžalah dočkal spoštljiv življenjski jubilej – sedemdesetletnico. Rojen je bil v Soteski pod Limbarsko goro, okoliške vzpetine pa je prehodil že v rani mladosti. Član PD Domžale je postal že vsaj leta 1956, ko je prvič vodil izlet z mladimi. Dolga leta je bil njihov mentor in vodnik. Bil je dosleden učitelj varnejšega gibanja in spoštljivega obnašanja – tako do gorske narave kot tudi do njenih obiskovalcev. Kot predanega vodnika Planinske zveze Slovenije (izpit za planinskega vodnika je opravil leta 1981, nosi pa znak številka 128) se

ga spominjamo tudi člani najmlajše generacije domžalskih vodnikov.

Njegovo področje delovanja so že od vsega začetka planinske poti. Kot markacist nosi znak s številčno oznako 3, leta 1984 je na Ajdnu, kjer je potekalo prvo tovrstno usposabljanje, postal inštruktor za pota. Član Komisije za planinska pota Planinske zveze Slovenije je postal leta 1961, njen načelnik pa je bil dolgih deset let – od leta 1979 do leta 1989. Usposobil je številne generacije markacistov in inštruktorjev za pota – kot predavatelj in predvsem kot inštruktor praktičnega dela je sodeloval kar na 27 tečajih od skupno 35! Bil je udeleženec ali vodja številnih delovnih akcij: na »delovnem mestu« markacista je v visokogorju na zelo zahtevnih plezalnih poteh preživel kar 159 dni in ob tem opravil skoraj 2000 ur prostovoljnega dela.

Vrsto let je bil tudi vodja kamniško-karavanške markacijske skupine. S kolegom Baldominjem Bizjakom je pripravil in objavil prenovljen in predelan Priročnik za markaciste, ki ga s pridom uporabljajo pri usposabljanju novih markacistov. Je strog zagovornik idej Alojza Knafelca, ustanovitelja slovenske markacije. Pri izdelovanju tabel bi se morali zgledovati po njegovih napotkih, saj je preglednost tabel še kako pomembna za varnejšo hojo v gore. Kot preizkušen in zanesljiv hodec in dober poznavalec slovenskih gor se je razvil v odličnega označevalca planinskih poti in nepogrešljivega strokovnjaka za nadelavo kovinskih in lesenih varovalnih in napredovalnih naprav. Nemaikrat je opravljal terenske ogledne in planinske družstvom svetovalne pri iskanju najboljših rešitev v naravi. S svojim izjemnim nesebičnim delom je odločilno pripomogel k odlično vzdrževanim planinskim poteh v slovenskih gorah in k njihovemu varnejšemu obiskovanju in sooblikoval vodilo, da so poti v gorah njen sestavni del in ne njena motnja ali grda rana.

Skoraj pet desetletij svojega življenja je Franci Vesel namenil slovenskim goram in delovanju v planinski organizaciji, za kar je prejel

tudi številna planinska priznanja (Knafelčeva diploma, Spominska plaketa PZS, Zlata plaketa PD Domžale). Je eden tistih skromnih gorniških zanesenjakov, zaradi katerih je Slovenija država z razvito gorniško dejavnostjo in v kateri je gornišstvo pomembna športno rekreativna dejavnost njenih prebivalcev. Franci ostaja med nami še vedno zdrav in čil, pripravljen svetovati, saj so ga izkušnje izostrile v pravega gornika. Zato mu prijatelji in znanci želimo še mnogo zdravja ter da bi ga še dolgo srečevali na planinskih poteh. (Marijan Križnar in Borut Peršolja)

V spomin: Janez Brojan 1906–2002¹

Iztekla se je še ena velika življenjska zgodba, ki je zaznamovala slovenski alpinizem, gorsko vodništvo in gorsko reševanje dvajsetega stoletja. Z gorenjskega konca, iz Mojstrane, je prišlo sporočilo. Živahnega mladeniča z devetimi križi na ramenih, Janeza Brojana, so njegove gore še zadnjič poklicale in vzele od njega slovo, tokrat tuzemsko, kot bi rekli stari gorjanci, le rojenice, ki so mu od mladega pa tja do sivih let varno vodile korak tudi po najbolj odljudnih brezpotjih, po svetu, ki je le za pogumne, za izjemne.

Legende s tega konca naše dežele, zapriseženega goram, odhajajo. Že davno Joža Čop, potem Uroš Župančič, pa Miha Potočnik in Ciril Praček, še ne tako davno tudi Jaka Čop. V roke onstran jim je zdaj segel še Janez Brojan in zaspal prav ob zori tistega dne, ki je najavljal veliko praznovanje slovenske Gorske reševalne službe – njeno 90-letnico, on, njen zvesti član, človek izjemne ljubezni do sočloveka, reševalec, kakršnega bi danes zapisali z veliko začetnico.